

Morderstwo Johna Lennona – MK-Ultra, CIA i zimna wojna

9 grudnia 2021

Już od kilku tysięcy lat wiadomo, że narkotyki idealnie nadają się do kontrolowania całych społeczeństw. W ciągu ostatnich kilkuset lat najbardziej boleśnie przekonali się o tym Chińczycy, którym to europejskie mocarstwa, takie jak Portugalia, Holandia a w końcu Wielka Brytania, podrzuciły środki odurzające w celu kolonialnego podporządkowania sobie ich kraju.

W najnowszej historii najbardziej znanym przykładem stosowania przez reżimy państwowe narkotyków do kontrolowania całych społeczeństw oraz wybranych ludzi są eksperymenty z lat 1950. i 1960., prowadzone przez amerykański wywiad w ramach szeregu operacji, z których najbardziej znaną była operacja MK-Ultra. Program ten miał także rzecz jasna swój brytyjski odpowiednik, któremu przyjrzymy się teraz nieco bliżej.

Operacja brytyjskiego wywiadu oraz Instytutu Tavistock, bliźniacza wobec amerykańskiej MK-Ultra mogła swoim zasięgiem objąć nawet 1500 ofiar. Na podstawie tych eksperymentów Brytyjczycy, którzy podobnie jak Amerykanie, testowali na

„królikach doświadczalnych” LSD, doszli do wniosku, że specyfik ten może wywoływać choroby takie jak np. schizofrenia. Kilkadziesiąt ofiar podało brytyjskie władze w związku z tymi zbrodnictwami eksperymentami do sądu.

Na terenie Wielkiej Brytanii, oprócz odpowiednika programu CIA, działało także samo MK-Ultra. W połowie lat 1960. do tego kraju wysłano zastępcę dyrektora tego projektu – Roberta Lashbrooka, aby promował on LSD, pozyskując na to środki z Human Ecology Fund. Jednak jak się wydaje ważniejszym celem wizyty tego chemika pracującego dla CIA było faszerowanie brytyjskich muzyków narkotykami.

Fakt ten potwierdził agent CIA w ramach projektu MK-Ultra Steve Abrahms. Według niego ludzie amerykańskiego wywiadu zajmowali się rozpowszechnianiem LSD wśród brytyjskich muzyków rockowych.

Jednym z ludzi związanych z tajnymi służbami USA, którzy eksportowali do Wielkiej Brytanii LSD był Michael Hollingshead, który jednorazowo przywoził do Albionu nawet 5000 dawek tego narkotyku. Były one następnie wykorzystywane m.in. do faszerowania nimi urzędników Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Hollingshead założył w Londynie w 1965 roku Światowe Centrum Psychodeliczne, gdzie sprowadzał m.in. takich artystów jak Ian Sommerville, Roman Polański, Eric Clapton, Paul McCartney oraz muzyków zespołu Rolling Stones. Zwyródnialec ten organizował również imprezy, na których każdemu uczestnikowi, nieświadomemu tego, podawano LSD. Hollingshead celował swoimi działaniami także w jedną z największych przeszkód dla imperialnych interesów Stanów Zjednoczonych a więc w wokalistę Beatlesów – Johna Lennona.

Lennon od samego początku swojej kariery w sławnej czwórce z Liverpoolu, wyśmiewał i obrażał imperialne elity brytyjskie i szukał poklasku wśród niższych warstw społecznych. Biorąc pod

uwagę popularność muzyki rockowej jak i samego zespołu Lennona takie zachowania nie mogły umknąć zainteresowaniu tajnych służb, także tych zza oceanu.

Od wczesnego okresu jego popularności Lennon mógł być faszerowany przez lekarzy na usługach służb specjalnych narkotykami takimi jak amfetamina.

W 1965 roku kolega Lennona z Beatlesów George Harrison był pacjentem lekarza – stomatologa Johna Rileya. W lutym tegoż roku Riley zaprosił Lennona i Harrisona do swojego mieszkania na kolację. Lennon udał się tam ze swoją żoną Cynthią. W trakcie tego wydarzenia obaj brytyjscy muzycy wraz z partnerkami zostali nafaszerowani LSD. Kiedy zostali o tym poinformowani, wpadli w panikę, ponieważ nigdy wcześniej nie zażywali tego specyfiku. Jakimś cudem udało im się stamtąd wydostać. Udali się następnie do Micka Jaggera i Ringo Starra, informując ich że zostali nakarmieni „kwasem”.

Do dzisiaj nie wiadomo dokładnie dlaczego Riley nafaszerował narkotykami swojego przyjaciela Harrisona. Motywy tego mogą nam zasugerować jego związki ze służbami specjalnymi.

Ojciec Rileya był policjantem, który bardzo dobrze zatroszczył się o wykształcenie syna, posyłając go do ekskluzywnej szkoły dentystycznej w Chicago. Na uczelni tej mieścił się Korpus Szkoleniowy Oficerów amerykańskiej Marynarki Wojennej. Riley po ukończeniu tam edukacji stał się jednym z najlepszych brytyjskich dentystów, który stał się pierwszym wyborem wielu gwiazd show-biznesu.

Według dokumentów programu MK-Ultra Riley był powiązany z człowiekiem tego projektu – Michaellem Hollingsheadem.

Działania mające na celu nafaszerowanie Lennona, lidera Beatlesów, LSD obliczone były prawdopodobnie na osłabienie jego predyspozycji intelektualnych, osłabienie jego woli walki o antywojenne ideały oraz rozpowszechnienie wśród radykalizujących się muzyków właśnie tego specyfiku po to, aby

cała elita rockowa ówczesnej Wielkiej Brytanii została spacyfikowana w swoich dążeniach do wzniesienia protestów przeciwko wojnie w Wietnamie. Oraz rzecz jasna, aby tajne służby mogły Lennonem swobodnie manipulować.

Po przypadku podania LSD Harrisonowi i Lennonowi przez Rileya, ten pierwszy zaczął zgodnie z planem sugerować innym Beatlesom, aby także tego spróbowali.

Ringo Starr po raz pierwszy spróbował kwasu na imprezie zorganizowanej przez brytyjskich muzyków Davida Crosby'ego i Rogera McGuina. Obaj mieszkali w pobliżu studia filmowego Lookout Mountain Air Force, które było związane z amerykańską armią.

McCartney po raz pierwszy zażył LSD pod koniec 1966 roku. W tym samym roku koncesjonowany przez amerykańskie elity policyjne i wywiadowcze Ku Klux Klan zaczął organizować protesty na wydarzeniach związanych z Beatlesami, aby przeciwstawić się ich niekorzystnym dla interesów USA poglądom.

Właśnie od 1966 roku aktywność polityczna Lennona zaczęła wyraźnie rosnać. Brytyjski muzyk zaczął akcentować swój sprzeciw wobec wojny w Wietnamie i zachodniego militarizmu jako takiego.

Wraz z zaangażowaniem Lennona w działalność pacyfistyczną, pojawiały się tendencje wśród amerykańskich muzyków, aby przekonać go do zażywania LSD w większych ilościach.

Hollingshead w tym samym czasie zaczął przemycać do Wielkiej Brytanii narkotyczną propagandę, która następnie dostarczano Beatlesom.

W 1967 roku wpływ LSD na zespół z Liverpoolu spowodował najprawdopodobniej zmianę ich planów muzycznych, związanych z promocją nowego albumu muzycznego. Projekt ten obejmował także film pt. „Magical Mystery Tour” w trakcie produkcji którego

amerykański chemik Owsley Stanley dostarczał im LSD.

Jednak zainteresowanie Beatlesów kwasem bardzo szybko ustąpiło. W 1967 roku niektórzy członkowie zespołu zaprzestali jego stosowania. Na Lennona miało ono tak negatywny wpływ, że w pewnym momencie muzyk ten planował sobie wywiercić dziurę w głowie która miała rzekomo poszerzyć jego świadomość.

Przełom lat 60-tych i 70-tych przyniósł rozpad zespołu z Liverpoolu. Lennon już od 1968 roku rozpoczynał karierę solową. Produkcję swoich dzieł muzycznych dzielił ze swoją żoną Yoko Ono, która, biorąc pod uwagę, że wywodziła się z jednej z najbogatszych rodzin japońskich i zachęcała swojego męża do zażywania LSD, także mogła być związana z tajnymi służbami – tajnymi służbami Japonii rzecz jasna. Ono zachęcała go także do używania heroiny.

Lennon uwolnił się od nałogu narkotykowego dopiero w latach 70-tych. Jednak nawet stan odurzenia nie hamował jego antywojennej polityki, wbrew temu do czego dążyły służby tajne Wielkiej Brytanii oraz Stanów Zjednoczonych.

Lennon w latach 70-tych rozwijał współpracę z takimi działaczami antywojennymi jak Jerry Rubin, Abbie Hoffman i Rennie Davis. Sam także organizował imprezy pacyfistyczne oraz koncerty na cześć Johna Sinclaira, kontrkulturowego aktywisty skazanego za posiadanie marihuany.

Zniszczenia w jego organizmie dokonane przez tajne służby za pomocą LSD odbijały się jednak czkawką w dalszej karierze brytyjskiego muzyka. Miewał on stany lękowe oraz wymiotował przed wejściem na scenę. Co niewątpliwie cieszyło panów z MI6 i CIA.

Oprócz antywojennego aktywizmu Lennon starał się także paraliżować wydarzenia związane z amerykańską Partią Republikańską. W 1972 roku miał on przekazać 75 tys. dolarów na zakłócenie Narodowej Konwencji Partii Republikańskiej. Departament Policji Nowego Jorku w tym samym roku starał się

unieszkodliwić muzyka, podejmując próby jego aresztowania za posiadanie narkotyków. Działo się to dlatego iż tajna policja polityczna USA – FBI – wydała dokument, który stwierdzał, że deportacja Lennona z USA będzie możliwa właśnie wtedy kiedy ten zostanie przyłapany przez organy ścigania na posiadaniu środków odurzających.

Zaangażowanie policji politycznej w niszczenie życia i kariery Lennona nie obejmowało jedynie wydawanie tego typu dokumentów. FBI obserwowało go na jego koncertach, studiowało dokładnie teksty jego piosenek. Z kolei CIA natrętnie śledziło go kiedy ten prowadził życie prywatne oraz podsłuchiwało jego telefon. Mimo tak zaciśniętej pętli na szyi muzyka przez tajne służby, jego imprezy wciąż zbierały po kilkadziesiąt tysięcy ludzi.

Lennon w 1975 roku zaczął wycofywać się z obiektywów kamer, skupiając się na wychowaniu syna. Rok później otrzymał on Zieloną Kartę, która umożliwiła mu stały pobyt na terenie USA. Jednak w 1980 roku powrócił on na scenę muzyczną. Co oczywiście nie spodobało się służbom specjalnym. Tym bardziej, że powrócił on do swojej aktywności politycznej, wspierając strajk japońskich robotników.

8 grudnia 1980 roku Lennon w trakcie powrotu do domu został wielokrotnie postrzelony. Oficjalnym sprawcą zamachu uznano Marka Chapmana.

Fenton Bresler, brytyjski prawnik i dziennikarz uważa, że morderstwo Lennona zleciła Centralna Agencja Wywiadu USA.

Bresler uważa, że amerykański wywiad współpracował z Departamentem Policji w Atlancie. Narzędziem CIA, którym agencja miała się posłużyć w zahipnotyzowaniu Chapmana i zmuszeniu go do morderstwa brytyjskiego muzyka miała być funkcjonariusz policji Dana Reeves, znana też jako Gene Scott.

Chapman miał znać Reeves jeszcze z liceum. Sam z kolei zaczął zażywać narkotyki, w tym LSD, już w wieku 15 lat.

Reeves nawiązała z znajomością z Chapmanem, gdy ten miał 19 lat. W 1976 roku, w czasie kiedy razem mieszkali, ta zasugerowała mu, aby zatrudnił się w zawodzie ochroniarza i przeszedł przeszkolenie z zakresu korzystania z broni palnej. Z której to ostatecznie korzystania osiągał bardzo dobre wyniki.

Na początku 1977 roku Chapman przeniósł się na Hawaje. Był tam leczony na depresję w klinice Castle Memorial Hospital. Według kanadyjskiego naukowca, dyplomaty i pisarza politycznego Dale'a Scotta to właśnie w tym szpitalu CIA „zaprogramowała” Chapmana. Fenton Bresler uważał podobnie.

Przyszły zamachowiec następnie podjął się pracy w tej klinice jako konserwator. Po rezygnacji z tej posady, zatrudnił się ponownie jako ochroniarz. Również na Hawajach. Zaczął się także interesować książką „Buszujący w zbożu”. Według Breslera to właśnie ta książka była narzędziem CIA do hipnotycznego programowania zamachowca.

Razem z nią udał się w grudniu 1980 roku do Nowego Jorku. Kiedy dostrzegł brytyjskiego muzyka, przybrał postawę strzelecką i oddał 5 strzałów w jego kierunku, z których 4 dosięgły celu.

Porucznik policji z rejonu Nowego Jorku, gdzie mieszkał Lennon – Arthur O'Connor – w rozmowie z Breslerem stwierdził, iż Chapman wyglądał i zachowywał się tak, jakby mógł zostać do zabójstwa zaprogramowany.

Według Phila Strongmana z kolei Chapman nie koniecznie był jednak zabójcą. Uważa on, że CIA wynajęło dodatkowego strzelca. Wnioskuje to na podstawie oddanych przez Chapmana strzałów, które były nad wyraz precyzyjne, jak na człowieka, który był faszzerowany środkami odurzającymi.

Tezę tą potwierdził policjant który jako pierwszy przybył na miejsce zbrodni. Uważał on że zabójcą był nie Chapman a portier Jose który to miał się tak naprawdę nazywać Jose Joaquin Sanjenis Perdono i służyć jako terrorysta zrzucony

przez CIA w Zatoce Świń w 1961 roku jako członek Brygady 2056. Miał on być także zaangażowany we włamanie do hotelu Watergate.

Którakolwiek z tych wersji nie byłaby prawdziwa, fakt jest taki, że wywiad Stanów Zjednoczonych z pewnością miał związki z zabójstwem brytyjskiego muzyka, którego dokonano dokładnie 41 lat temu, 8 grudnia 1980 roku.

Autorstwo: Terminator2019

Źródło: WolneMedia.net

Materiały źródłowe

1. Albarelli H.P., „A Terrible Mistake: The Murder of Frank Olson and the CIA's Secret Cold War Experiments”, Chicago 2009.
2. Potash J., „Drugs as Weapons Against Us”, Walterville 2015
3. [https://en.wikipedia.org/wiki/John_Sinclair_\(poet\)](https://en.wikipedia.org/wiki/John_Sinclair_(poet))
4. https://en.wikipedia.org/wiki/Owsley_Stanley
5. https://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Hollingshead
6. https://en.wikipedia.org/wiki/Project_MKUltra
7. https://en.wikipedia.org/wiki/Lookout_Mountain_Air_Force_Station
8. <https://www.dailystar.co.uk/news/latest-news/beatles-john-lennon-killed-cia-16954050>
9. https://www.huffpost.com/entry/john-lennon-anti-war-activist_b_1948185